

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 10339

Варна, 05.08.2026 г.

Административният съд - Варна - X състав, в закрито заседание в състав:

СЪДИЯ: МАРИЯНА ШИРВАНЯН

като разгледа докладваното от съдията Марияна Ширванян административно дело № 352/2025 г. на Административен съд - Варна, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.267 ДФЕС.

Страни в производството пред Административен съд Варна са „АГРОБУЛС“ ООД и Заместник изпълнителния директор на Държавен фонд Земеделие.

За поставянето на преюдициалните въпроси към Съда на Европейския съюз (СЕС), Съдът съобрази следното:

1.Правна уредба

1.1. Правото на съюза

Разпоредбите на:

Член 3 от Регламент (ЕО, ЕВРАТОМ) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на европейските общности (Регламента, Регламент № 2988/95 на Съвета)

Член 41, §2, б. в от Хартата на основните права на Европейския съюз /ХОПЕС/

1.2.Национална уредба

НАРЕДБА № 11 от 6.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. / Наредба № 11, Наредбата, Наредба № 11 от 6.04.2009 г. /

Чл. 18.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 23 от 2012 г., в сила от 20.03.2012 г., доп., бр. 24 от 2014 г., в сила от 18.03.2014 г.) Подпомаганите лица възстановяват получената до момента финансова помощ заедно със законните лихви в зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката до годината, в която е прекратен агроекологичният ангажимент, както следва:

а) до края на третата година - 100 %;

б) до края на четвъртата година - 40 %;

в) до края на петата година - 20 %;

г) (нова - ДВ, бр. 24 от 2014 г., в сила от 18.03.2014 г.) след петата година - 10 %.

Чл. 67. (1) (Изм. - ДВ, бр. 19 от 2010 г., в сила от 9.03.2010 г., бр. 18 от 2011 г., в сила от 1.03.2011 г., бр. 23 от 2012 г., в сила от 20.03.2012 г.) Земеделски стопани, които не подадат "Заявление за плащане" по време на агроекологичния си ангажимент, възстановяват получената финансова помощ съгласно чл.18, ал.4 и се изключват от подпомагане по мярка "Агроекологични плащания".

2. Съдебна практика на Съда на Европейския съюз /СЕС/

Решаващият съдебен състав на Административен съд Варна не е констатирал от съдържащите се в сайта на СЕС решения, релевантна практика по идентични дела.

Съдът констатира съдебна практика на СЕС, която има значение за правилното решаване на настоящият спор, но даденото

в тези решения и определения тълкуване на относимите разпоредби не е достатъчно за правилното прилагане на разпоредбите на Член 3 от Регламента към фактите по настоящия казус.

Посоченото от ответника, като относимо към спора Решение на Съда (Трети състав) от 15 юни 2017 година по дело C-436/15 със страни Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos Aplinkos projektvaldymo agentra срещу „Alytaus regiono atliektvarkymo centras“ UAB, ECLI:EU:C:2017:468 видно от диспозитива на решението, съгласно който „Проект като разглеждания в главното производство, който е с предмет разработване на система за управление на отпадъците в определен регион и за който е предвидено да се изпълнява няколко години и да се финансира със средства на Европейския съюз, попада в понятието „многогодишна програма“ по смисъла на член 3, § 1, втора алинея, второ изречение от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности.“, не е свързано със спор относно подпомагане на земеделски производители, въпреки че в него е тълкувано понятието „многогодишна програма“.

Посоченото от ответника, като относимо към спора Решение на Съда (Първи състав) от 27 ноември 2025 година по дело C-539/24 със страни Mikroregion Porta Bohemica срещу Odvolacfinann editelstv, ECLI:EU:C:2025:919 не дава отговор на спорните в настоящото дело въпроси относно тълкуването и приложението на Член 3 от Регламент № 2988/95 на Съвета.

Определение на Съда (осми състав) от 16 ноември 2017 г. (преюдициално запитване от Supremo Tribunal Administrativo - Португалия) – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP/Maxiflor - Promoo e Comercializao de Plantas, Importao e Exportao, Lda по дело C-491/16, ECLI:EU:C:2017:875, съгласно което „Член 3, §1, втора алинея, второ изречение от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности трябва да се тълкува в смисъл, че оперативна програма по смисъла на член 9, буква е) от Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета от 21 юни 1999 година относно определянето на общи разпоредби за Структурните фондове, като оперативната програма „Земеделие и развитие на селските райони“, одобрена с Решение С (2000) 2878 на Комисията от 30 октомври 2000 г., не се обхваща от понятието „многогодишна програма“ по смисъла на първата от тези разпоредби, освен ако при тази програма вече не се установяват конкретни подлежащи на

изпълнение действия, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.“ и предвид Решение на Съда (Трети състав) от 15 юни 2017 година по дело C-436/15, се поставя въпросът: на какви условия следва да отговаря програмата, за да попада в обхвата на понятието „многогодишна програма“ по Член 3 на Регламент № 2988/95 и следва ли понятието „многогодишна програма“ да се разглежда само от гледната точка на участващите във финансирането лица, т.е. при дефинирането на понятието се въвежда субективният елемент – период (повече от една година) на получаването на финансирането от бенефициера, в който период бенефициерът има за изпълнение различни задължения във връзка с финансирането му и в този случай „многогодишната програма“ включва периодът, в който бенефициерът е имал задължения по програмата (например 2013-2017г., което е петгодишния период по мярка 214 „Агроекологични плащания“ /“АЕП“/ от Програмата за развитие на селските райони 2007-2013г., с направление „Въвеждане на сеитбообращение за опазване на почвите и водите“ през 2013г., в което е бил участник жалбоподателя) или обективният подход, при който „многогодишната програма“ обхваща всички години, за които съгласно отнапред заложеният в нея програмен период е предвидено програмата да има приложение (напр. попада ли в обхвата на понятието „многогодишна програма“ периодът 2007-2013г. до 2019г., в който период е имала приложение Програмата за развитие на селските райони 2007-2013г., която е приключила с Решение за изпълнение на Комисията от 6.08.2019г.)

Тълкуване на нормата на Член 3 от Регламент № 2988/95, при факти, като разглежданите в главното производство, поради което релевантно за настоящият спор не се съдържа и в:

Решение на Съда (Осми състав) от 8 май 2024 година по дело C-734/22 със страни Republik sterreich срещу GM, ECLI:EU:C:2024:395; въпреки, че в т. 34-43 от същото са дадени пояснения относно действията на органите, който предвид Член 3 от Регламента, водят до прекъсването на давността по същата норма.

Решение на Съда (Шести състав) от 3 септември 2015 г. по дело C383/14, със страни tablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer) и C. И. C.A., ECLI:EU:C:2015:541, в което е дадено тълкуване относно обхватът на Член 3, § 1, четвърта алинея от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 г. относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности, съгласно което тълкуване „ограничението, което той установява, е приложимо не само за производства, свързани с

нередности, които водят до налагане на административни санкции по смисъла на член 5 от него, но и за производства, които водят до приемане на административни мерки по смисъла на член 4 от него.“

Решение на Съда (четвърти състав) от 28 октомври 2010 г. по Дело C-367/09, със страни Belgisch Interventie- en Restitutiebureau срещу SGS Belgium NV, Firme Derwa NV, Centraal Beheer Achmea NV, ECLI:EU:C:2010:648, разглежда правото на държавите да прилагат санкции съгласно Регламента, което в разглеждания по главното производство казус е безспорно.

3. Фактите по спора:

Съдът излага само фактите имащи значение за поставянето на преюдициалните въпроси.

Производството е второ пред Административен съд Варна.

Делото е върнато за ново разглеждане, след постановяване на решение № 1266/12.02.2025г. по адм.д. 9431/2024г. по описа на Върховния административен съд на Република България, с което е отменено решение № 6704/27.06.2024г. по адм. 1647/2022г. на АдмС Варна. Дадени са указания при новото разглеждане на делото административния съд да съобрази чл. 3, § 1, ал. 2 от Регламент (ЕО, Евратом) №2988/95 на Съвета относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности, като събере данни кога програмата е приключила.

Производството пред административен съд Варна е образувано по жалбата на „Агробулс“ ООД (в несъстоятелност), представлявано от неговия синдик Л. М. Б. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ изх.№ 01-2600/5128/05.07.2022г. на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/ издадено от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“. В жалбата срещу АУПДВ е релевирано възражение за изтекла погасителна давност.

Предмет на проверка в настоящото производство е законосъобразността на Акт за установяване на публично държавно вземане изх.№ 01-2600/5128/05.07.2022г. издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

За да издаде оспореният акт, заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ е констатирал, че:

1. „Агробулс“ ООД (в несъстоятелност) е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 184363 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.) и е одобрен за участие по мярка 214 „Агроекологични плащания“ /“АЕП“/ от Програмата за развитие на селските райони 2007-2013г., с направление „Въвеждане на сеитбообращение за опазване на почвите и водите“ през 2013г.

2. С влязъл в сила Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007- 2013г. с изх.№ 01-2600/5128 от 03.10.2018г. ДФЗ - Разплащателна агенция е прекратила агроекологичния ангажимент на „Агробулс“ ООД (в несъстоятелност);

3. По заявленията на „Агробулс“ ООД (в несъстоятелност) са били изплатени следните суми по мярка 214 „Агроекологични плащания“, направление „Въвеждане на сеитбообращение за опазване на почвите и водите“:

-през първата година от ангажимента: по заявление с УИН: 03/210313/56567 за кампания 2013: АП 24 - 274068.98лв.;

-през втората година от ангажимента: по заявление с УИН: 03/280514/62889 за кампания 2014: АП 24 - 263025.91лв.;

-през третата година от ангажимента: по заявление с УИН: 03/150615/66541 за кампания 2015: АП 24 - 258237.60лв.;

-през четвъртата година от ангажимента: по заявление с УИН: 03/010716/71189 за кампания 2016: АП 24 - 112846.63лв.

Посочено е, че общата изплатена сума по направлението е сбор от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента и е в размер [рег. номер].12лв.

4. Административния орган е цитирал разпоредбата на чл.67, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013г., съгласно която земеделски стопани, които не подадат заявление за плащане по време на агроекологичния си ангажимент, възстановяват получената финансова помощ, съгласно чл.18, ал.4 от същата наредба и се изключват от подпомагане по мярка „Агроекологични плащания“. На

нормата на чл.18, ал.4, буква „в“ от Наредба № 11 от 06.04.2009г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013г. административният орган посочил, че „Агробулс“ ООД (в несъстоятелност), следва да възстанови 20% [рег. номер].12лв., т.е. 181635.82лв.

5.Административният орган е констатирал, че с писмо от 12.02.2019г. Държавен фонд „Земеделие“ - Разплащателна агенция (ДФЗ - РА) е уведомил кандидата за започването на административното производство по издаването на АУПДВ и на дружеството е дадена възможност да предостави допълнителна информация или да възстанови доброволно сумата, за която органът е приел, че е недължимо платена. В указания срок не е постъпила допълнително информация и не е извършено плащане от дружеството.

След като писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. издадено от ДФЗ- РА е влязло в сила, на дружеството е изпратено с дата 19.05.2022г. писмо от ДФЗ-РА, с което е уведомено за започването на процедурата по издаването на АУПДВ.

6. На горните констатации, изводи и на основание чл.18, ал.3, т.1 и ал.4, буква „в“ вр. с чл.67, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009г., чл.59, ал.1 и ал.2 от АПК, вр. чл.165 и чл.166 от ДОПК, и чл. 20а, ал.1, ал.2 и ал.4 от Закона за подпомагане на земеделските производители административният орган издал оспореният в настоящото производство административен акт.

Съдът, констатира от съдържанието на оспорения в главното производство административния акт и от направеното уточнение в молба с.д. 9462/06.03.2026г. от процесуалният представител на ответника, че с писмо от 19.05.2022г. ДФЗ - РА е уведомил дружеството за откриването на административното производство за издаването на АУПДВ.

Съдът, от съдържащите се в административната преписка документи, констатира, че с писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. от ДФЗ - РА дружеството е уведомено за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „Агроекологични плащания“ от програмата за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013г. за кампания 2017г. В писмото е посочено, че в резултат на извършени административни проверки на основание чл.65, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009г. за спазване на поет петгодишен

агроекологичен ангажимент ДФЗ - РА е установил, че дружеството не е подало заявление за плащане по мярка 214 „Агроекологични плащания“ от програмата за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013г. за кампания 2017г.

В писмото е посочено, че съгласно чл.7 от Наредба № 11 от 6.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. агроекологичните дейности или направления се изпълняват в период от 5 последователни години, като този срок започва да тече от началото на годината, в която е подадено „Заявление за подпомагане“, което през първата година е и „Заявление за плащане“, като през всяка следваща година до изтичането на петгодишния ангажимент кандидатите за подпомагане подават само „Заявление за плащане“. Посочено е, че съгласно чл.67, ал.1 от Наредба № 11 от 6.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. земеделските стопани, които не подадат „Заявление за плащане“ по време на агроекологичния си ангажимент, възстановяват получената финансова помощ или част от нея съгласно чл.18, ал.4 от Наредбата и се изключват от подпомагане по мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

В писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. издадено от ДФЗ- РА е констатирано, че дружеството не е подало заявление за плащане по мярка 214 с направление „Въвеждане на сеитбообращение за опазване на почвите и водите“ през кампания 2017г. На тази констатация и във връзка с чл.21 от Регламент (ЕС) № 65 на Комисията от 27 януари 2011 година за определяне на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО)№ 1698/2005 и на основание чл.18, ал.4, т.3 и чл.67, ал.1 от Наредба № 11 ДФЗ- РА е отказал финансова помощ и е прекратил агроекологичния ангажимент по направление „Въвеждане на сеитбообращение за опазване на почвите и водите“.

Съдът констатира, че в писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. издадено от ДФЗ- РА не е посочена изрично датата, до която е следвало дружеството да подаде „Заявление за плащане“ за периода 2017г.

Актът, т.е. писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. издадено от ДФЗ- РА, е връчен на дружеството на 24.08.2021г., предвид

приложеното към него копие на известие за доставяне и т.к. не е обжалван е влязъл в сила на 07.09.2021г.

Съдът констатира, че в административната преписка се съдържа писмо от ДФЗ № 01-2600/5128 от 19.05.2022г. до синдика на дружеството, с което дружеството е уведомено, че ДФ „Земеделие“ открива производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Посочено е, че производството се открива на основание влязъл в сила акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013г. с изх. № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. В писмото са изложени констатации относно: регистрацията на дружеството за одобряването му по мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.; данните относно получените плащания по мярката за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г.; общият размер на изплатената сума за четирите години; нормативната уредба и размерът на сумата, която следва да бъде възстановена; даден е срок за доброволно плащане на тази сума и е дадена възможност за представяне на възражения и доказателства в 7 - дневен срок от съобщаването на писмото. В

Писмото е връчено на дружеството на 21.06.22г.

Впоследствие е издаден оспореният в настоящото производство Акт за установяване на публично държавно вземане изх.№ 01-2600/5128/05.07.2022г. издаден от зам. изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“. Съдът констатира, че в АУПДВ не е посочена изрично датата, до която е следвало дружеството да подаде „Заявление за плащане“ за периода 2017г.

В хода на настоящото съдебно производство, предвид дадените указания от състава на ВАС, са изискани данни относно датата на приключване на програмата.

Административния орган е представил писмо от Европейската комисия с приложено към него Решение за изпълнение на Комисията от 6.08.2019г. относно уравняването на сметките на определени разплащателни агенции в България и Франция във връзка с разходите, финансирани от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), през последната година (16 октомври 2014г. - 31 декември 2015г.) от изпълнението на програмния период 2007г. - 2013г. на ЕЗФРСР. С този акт е прието, че програмата е приключила по отношение на Република България.

4.Приложения:

Към определението да се приложат в заверени за вярност копия:

5.1на оспореният административен акт;

5.2на жалбата срещу него;

5.3становищата на ответника (молба с.д. 9462/06.03.2026г. от процесуалният представител на ответника и молба с.д. 9462/06.06.2025г.);

5.4.на решение № 1266/12.02.2025г. по адм.д. 9431/2024г. по описа на Върховния административен съд на Република България

5.6.Решение за изпълнение на Комисията от 6.08.2019г. относно уравниването на сметките на определени разплащателни агенции в България и Франция във връзка с разходите, финансирани от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), през последната година (16 октомври 2014г. - 31 декември 2015г.) от изпълнението на програмния период 2007г. - 2013г. на ЕЗФРСР.

5.Съображения на страните

5.1. Жалбоподателят не излага съображения

5.2.Ответникът намира жалбата за неоснователна.

Относно възражението за изтекла погасителна давност сочи, че давността е била прекъсната с нотифицирането на лицето на актът за прекратяване, който е бил издаден на 03.10.2018г.

Ответникът счита за приложими към спора тълкуванията дадени в решенията по дело C-436/15 и по дело C-42/24 на СЕС и се противопоставя на отправянето на преюдициалното запитване.

6.Съображенията на съда:

Спорът по приложението на закона е формиран, съгласно указанията на Върховния административен съд на Република

България дадени в решение № 1266/12.02.2025г. по адм.д. 9431/2024г. за това: изтекъл ли е по отношение на допуснатата от дружеството нередност давностният срок, регламентиран в Член 3, §1, ал.2 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности.

Предвид изрично дадените указания от касационната инстанция за произнасянето по този спорен въпрос, съдът съобрази, че Член 3, §1 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 предвижда следното:

„1. Срокът за давност за процедурите е четири години от момента, в който нередността по смисъла на член 1, параграф 1 е извършен. Въпреки това тези секторни правила могат да осигурят и по-кратък срок, който не може да бъде по-малък от три години.

В случай на продължаваща или повторно извършена нередност срокът за давност започва да тече от датата, на която нередността е прекратена. В случай на многогодишна програма срокът за давност във всеки случай продължава, докато програмата изрично не бъде прекратена.

Срокът за давност се прекъсва от всяко действие на компетентните органи, което е нотифицирано на лицето, свързано с разследването или правните действия, отнасящи се до нередността. Срокът за давност започва да тече отново след всяко действие, което го прекъсва.“

Като съобрази съдържанието на цитираната норма в аспекта на констатираните факти, настоящият съдебен състав за да реши спора, следва да даде отговор на следните въпроси:

Първо, предвид тълкуването дадено в Определение на Съда (Осми състав) от 16 ноември 2017 г. по дело C-491/16, ECLI:EU:C:2017:875 и в Решение на Съда (Трети състав) от 15 юни 2017 година по дело C-436/15, ECLI:EU:C:2017:468, следва да изясни какъв е обхватът на понятието „многогодишна програма“ съгласно Член 3, §1, ал.2 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95: 1) дали това е само периодът, в който лицето е заявило подпомагане и е получавало подпомагане, т.к. в този период е имало задължението да извършва определени действия или 2) е мярката, по която е заявило подпомагане, т.е. мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013

г. или е 3) Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., т.к. и трите посочени могат да бъдат разглеждани самостоятелно като „многогодишни програми“. Изпълняват се от участниците в период по - дълъг от една година и участниците в тях имат задължението да извършват определени действия за целия период на участието си. Поради това, е важно да се знае, приключването на кое от трите изброени, е от значение за определянето на крайният момент на давностния срок по Член 3, §1, ал.1, изречение първо вр. ал.2, изречение второ от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95. /“ Срокът за давност за процедурите е четири години от момента, в който нередността по смисъла на член 1, параграф 1 е извършена.“ и „В случай на многогодишна програма срокът за давност във всеки случай продължава, докато програмата изрично не бъде прекратена.“/

Второ, от кой момент съгласно Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности започва да тече давностният срок за налагането на финансовата санкция и следва ли в административният акт изрично да бъде посочено на коя дата/ към кой конкретен момент е извършена нередността, за да е наясно лицето от коя дата тече давностния срок или следва както е в случая датата на извършването на нередността да се извлича по тълкувателен път, като от националната нормативна уредба се установи до коя дата е имал възможност участникът в програмата да подаде заявление и от там се изведе извод, че от следващият ден, след изтичането на последният ден, в който е имал правото да подаде заявлението за плащане, е извършил нередността, т.к. не е подал това заявление.

Трето, относно твърдението на административният орган, че давността е прекъсната с писмото, което е издадено на 03.10.2018г., какво се включва в обхвата на понятието по Член 3, §1, ал.3 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 „всяко действие на компетентните органи, което е нотифицирано на лицето, свързано с разследването или правните действия, отнасящи се до нередността.“ И конкретно включват ли се в действията по Член 3, §1, ал.3, изречение първо от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 и действията по издаването на административни актове, като издаденото от ДФЗ - РА писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г., с което дружеството е уведомено за прекратяването на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „Агроекологични плащания“ от програмата за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013г. за кампания 2017г. и основанията, на които прекратява

агроекологичните ангажименти, но без да посочва конкретно, че това е поради извършена нередност от дружеството. Отговорът на този въпрос има значение за настоящия спор, т.к. писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. е издадено от ДФЗ - РА в отделна административна процедура, подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но е вписано като основание за започването на процедурата по издаването на АУПДВ.

Четвърто, за правилното изчисляване на сроковете и конкретно за проверка дали е изтекъл давностния срок, следва да се отговори на въпросът - как следва да се тълкува разпоредбата на Член 3, §1, ал.3, изречение второ от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95, съгласно която „Срокът за давност започва да тече отново след всяко действие, което го прекъсва.“? Следва ли да се разбира, че след всяко прекъсване на давността, започва да тече нова четиригодишна давност или че след всяко прекъсване на давността продължава да тече четиригодишната давност?

Съдът предвид фактите по разглеждания в настоящото производство спор, нормативната уредба на ЕС и националната такава и в изпълнение на задължението му да даде съответстващо на правото на ЕС тълкуване на приложимите вътрешноправни норми и на основание чл.267 ДФЕС,

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА производството по адм.д. № 352 по описа на Административен съд Варна за 2025г.

ОТПРАВЯ до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

1. За целите на изчисляването на давностния срок по Член 3, § 1, втора алинея, второ изречение от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности, какво следва да се разбира под „многогодишна програма“ и в този аспект следва ли да се разглежда като „многогодишна програма“ периодът, в който дружеството е имало задължение за целият петгодишен период на подпомагането (от 2013г. до 2017г.) да подава ежегодно заявление за всяка от кампаниите или като „многогодишна програма“ следва да се разглежда мярка 214 „Агроекологични плащания“, направление „Въвеждане на сеитбообращение за опазване на почвите и водите“,

или понятието „многогодишна програма“ обхваща Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.?

2. Следва ли в административният акт изрично да бъде посочено на коя дата е извършена нередността, за да е наясно лицето от кой момент тече давностния срок за налагането на санкцията и в този аспект допустима ли е съгласно Член 3, §1 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности вр. Член 41, §2, б. в от ХОПЕС национална практика, като разглежданата в главното производство, съгласно която датата на извършването на нередността, да не е посочена изрично в административния акт, с който е наложена санкцията и който подлежи на съдебен контрол, да не е посочена в друг акт от административната преписка, а да се извлича по тълкувателен път, като от националната нормативна уредба относно сроковете за подаването на заявленията за плащане, следва да се установи до коя дата е имал възможност участникът в програмата да подаде заявлението за плащане и от там да се изведе извод, че от следващият ден, следващ последният ден, в който може да бъде подадено заявлението за плащане, участникът по програмата е извършил нередността, т.к. не е подал това заявление.

3. Допустима ли е предвид Член 41, §2, б. в от ХОПЕС, в който е предвидено задължението на администрацията да мотивира своите решения, във връзка с Член 3 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година национална практика, като разглежданата в главното производство, при която органът приема, че действието, с което е прекъсната давността по Член 3 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 за издаването на АУПДВ за допусната от дружеството нередност, е административният акт, издаден в друго самостоятелно административно производство, и с този друг административен акт - писмо № 01-2600/5128 от 03.10.2018г. издадено от ДФЗ - РА, дружеството е уведомено за прекратяването на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „Агроекологични плащания“ от програмата за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013г. за кампания 2017г. и основанията, на които са прекратени агроекологичните ангажименти, без да е посочено изрично в този акт, че дружеството е извършило нередност.

4. При положителен отговор на предходният въпрос, към кой момент следва да се счита прекъсната давността - към датата на издаването на акта или към датата на нотификацията /връчването/

му на лицето, предвид наличието на период от три години между издаването на писмото (03.10.2018г.) и връчването му (24.08.2021г.).

5.Как следва да се тълкува разпоредбата на Член 3, §1, ал.3, изречение второ от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95, съгласно която „Срокът за давност започва да тече отново след всяко действие, което го прекъсва.“? Следва ли да се разбира, че след всяко прекъсване на давността, започва да тече нова четиригодишна давност или че след всяко прекъсване на давността продължава да тече четиригодишната давност? От кой момент започва да тече новата давност - от датата на нотификацията на документа, прекъсващ давността; от датата на влизането в сила на административния акт, с който е прекъсната давността или от друга дата?

Определението не подлежи на обжалване.

Препис от определението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: